

[Pürschel.]

ganske rigtigt ikke i Øjeblikket, saa vidt mig bekendt, nogen direkte Luftforbindelse med Spanien, men man ved jo ikke, hvad der kunde blive etableret, og det kunde maaske være rimeligt at tage dette Spørgsmaal med ind.

Problemet ligger jo helt forskelligt for Lande, som grænser op til Spanien, og for Lande, der ikke gør det. Det er naturligt, at man i et Land som Frankrig har en Bestemmelse, der skal forhindre Gennemrejse til Spanien, fordi Landet som grænsende op til Spanien maa paatage sig denne Forpligtelse. Men jeg ønsker overvejet, om vi virkelig her skal være forpligtet til at interessere os for, om Folk rejser her igennem for at rejse til Spanien. Det synes jeg er meget vidtgaende, og man skal ikke give en Lov mere vidtgaende, end det er nødvendigt, for det er kun at give de andre, den internationale Myndighed, en vidtgaende Adgang til at spørge, om vi nu ogsaa har gjort, hvad vi skal, efter denne Lov. Derfor skal en saadan Lov ikke gaa længere, end hvad der er strengt nødvendigt til Formaålet.

Af samme Grund ønsker jeg Loven tidsbegrænset. Den franske Lov er betinget, og den svenske Lov træder kun i Kraft efter Regeringens Bestemmelse. Den svenske Lov er begrænset til den 28. Februar 1938 eller det tidligere Tidspunkt, paa hvilket Regeringen ophæver den. Dette er en praktisk Ting i et Forhold som her, hvor man meget vel kan tænke sig, at der opstaar Vanskeligheder, at den ene Magt efter den anden bakker ud af dette Forhold og siger: Det vil vi ikke have noget at gøre med mere — og saa er det kedeligt at have en permanent Lov, som man skal ophæve; det er meget lettere at have en tidsbestemt Lov, som ophører at have Gyldighed, og saa lader man ganske simpelt være med at forny den.

Saaledes er der forskellige Ting, som virkelig nok kan trænge til at overvejes en Smule i den korte Tid — den upassende korte Tid —, Regeringen har levnet os til Overvejelserne.

Jeg skal benytte Lejligheden, da vi er ved disse Emner, til at spørge den højtærede Udenrigsminister, om han er opmærksom paa, at den danske Skibsfart ved Spanien er udsat for meget alvorlige Vanskeligheder i Øjeblikket. Det er, efter hvad der er mig fortalt, Vanskeligheder af den Beskaffenhed, at Assurancen for Ladninger dertil og formodentlig ogsaa for Skibe er gaaet op til 15 pCt. her i Landet, medens man siger, at

den for engelske Skibe ikke ligger meget over Halvdelen. Det er naturligvis et betydeligt Handikap for den danske Skibsfart, og det vil derfor være meget ønskeligt, om den højtærede Udenrigsminister kunde give os nogen Oplysning om dette Spørgsmaal og om, hvad man fra Regeringens Side har gjort eller kunde tænke sig at gøre for at søge dette Forhold afhjulpet.

Endelig skal jeg henstille — det er en rent personlig Henstilling, jeg her fremsætter —, om det ikke vilde være rigtigt at tage under Overvejelse at indføre en Bestemmelse i vor Invaliditetslovgivning, hvorefter Invaliditet, der erhverves ved Borgerkrigen i Spanien, ikke giver Adgang til Invalideunderstøttelse her i Landet. Det er jo i Virkeligheden lidt urimeligt, at den danske Stat skal bære Byrderne ved en Invaliditet, som erhverves ved Deltagelse i Forehavender imod dette Samfunds udtrykkelige Ønske og nu altsaa om kort Tid paa Trods af en udstedt Lov.

A. M. Hansen: Jeg tror ikke, det tjener noget gavnligt Formaal her at rejse en Diskussion om Karakteren af de i den spanske Borgerkrig kæmpende Hære. Der kan om det Spørgsmaal, som Lovforslaget vedrører, kun, mener jeg, være een Mening her i Landet, nemlig den, at det er ønskeligt, at andre Landes Statsborgere bliver forhindret i at deltage i denne forfærdelige Krig. Det Lovforslag, som her foreligger til Behandling, tager jo netop Sigte herpaa for Danmarks Vedkommende, og jeg kan indskrænke mig til paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til hurtig Gennemførelse.

Hartel: Jeg maa have Lov at forstaa det saaledes, at den sidste ærede Ordførers Udtalelse om ikke at rejse nogen vidtgaende Diskussion paa Basis af det foreliggende Lovforslag refererer specielt til Udtalelsen fra den socialdemokratiske Ordfører her, idet jeg er ude af Stand til at se, at en Udtalelse som følgende: „De fascistiske Generaler havde maattet opgive deres blodige Forehavende“, er nogen særlig god Optakt til en kort og let afsluttet Forhandling om den foreliggende Sag.

I øvrigt er vort Standpunkt kendt fra tidligere Tid, idet vi allerede over for Spørgsmaalet om de spanske Indsamlinger udtalte, at vort Lands Opgave maatte være den i alle Henseender at optræde med den største Forsigtighed og Takt, saaledes at det kunde siges, at vi havde opfyldt de Krav, som stilledes til Cæsars Hustru: at hun